

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Lygtemændene ere i Byen, sagde Mosekonen

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. IV kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. IV kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 186. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeventyr04val-shoot-idm139893298012736/facsimile.pdf> (tilgået 17. september 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. IV kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

Ellehunden; der stod et lille sexkantet Huns med Hønsesgaard og Andegaard. Midt i Stuen sad den gamle Kone, som styrede det Hele og vidste nøjagtigt om hvert Æg, der blev lagt, hver Kylling, der kom ud af Ægget; men hun var ikke Eventyret, som Manden søgte; det kunde hun bevise ved christelig Døbe- 5 attest og Vaccinationsattest, begge laae i Dragkisten.

Udenfor, ikke langt fra Huset, er en Høi med Rødtjørn og Guldregn; her ligger en gammel Gravsteen, der for mange Aar siden kom herhid fra Kjøbstadkirkegaarden, et Minde om en af Byens hæderlige Raadmænd; hans Hustru og hans fem 10 Døttre, Alle med foldede Hænder og Pibekrave, staae omkring ham, udhugne i Stenen. Man kunde saaledes betragte denne, at den ligesom virkede paa Tankerne og disse igjen paa Stenen, saa at denne fortalte om gamle Tider; idetmindste var det saaledes gaaet Manden, der søgte Eventyret. Idet han nu kom 15 her, saas han en levende Sommerfugl sidde lige i Panden paa Raadmandens udhuggede Billede; den slog med Vingerne, fløj et lille Stykke og satte sig igjen tæt ved Gravstenen for ligesom [8] at vise, hvad der groede. Der groede en Fiirkløver, der groede hele syv ved Siden af hinanden. Kommer Lykken, kommer den 20 fuldtop! han plukkede Kløverne og puttede dem i Lommen. Lykken er ligesaa god som rede Penge, men et nyt, deilig Eventyr var dog endnu bedre, tænkte Manden, men det fandt han ikke der.

Solen gik ned, rød og stor; Engen dampede, Mosekonen 25 bryggede.

* * *

Det var ud paa Aftenen; han stod alene i sin Stue, saac ud over Haven, over Eng, Mose og Strand; Maanen skinnede klar, der laae en Damp hen over Engen, som var den en stor Sø, og det havde her engang ogsaa været, der gik Sagn herom, og 30 i Maaneskinnet viste sig Syn for Sagn. Da tænkte Manden paa, hvad han inde i Byen havde læst, at *Vilhelm Tell* og *Holger Danske* ikke havde været til, men i Folketroen blive de dog, som Sagen herude, levende Syn for Sagn. Jo, *Holger Danske* kommer igjen! 35

Idet han saaledes stod og tænkte, slog Noget ganske stærkt paa Vinduet. Var det en Fugl? En Flaggermuns eller en Ugle? Ja, dem lukker man ikke ind, om de banke paa Vinduet sprang op af sig selv, en gammel Kone saac ind paa Manden.

»Hvad behager!« sagde han. »Hvem er Hun? Lige ind i 40 første Etage seer Hun. Staaer Hun paa Stige?«